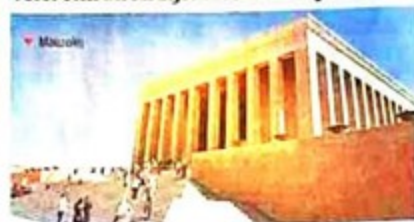

I ljubazni domaćini, kada čuju da ste iz Srbije, progovore i poneku našu. Vele, čuli su za Šljivovicu i čevapčice

Aleksandra Kocić

Kao i Istanbul, Ankara nu je bila dugo očekivana destinacija.

Tokom leta od Istanbula do nje razmišljala sam o tome koliko su me samo zasenile lepota, kultura i istorija Istanbula da će ga teško u senku baciti neki drugi turski grad. Medutim, prevarih se, demantovala sam sebe već nakon četrdesetpetominutne vožnje kroz prestonicu.

Ankara. Grad za koji kažu da, prema arheološkim nalazima, postoji još od kamenog doba. Od aerodroma se bližimo centru, a pred očima se jedna do druge nižu zgradarine, stakleni oblakoderi od po 30, 40 i više spratova.

Malo pomalo pa u neke široke ulice ugledam i poneki fakultet. I zaista, mnogo ih je, pa se s punim pravom kaže da je turska prestonica sinonim za grad univerziteta. Fasade su im otmene, visoke zgrade zasenjuju prolaznike, a verujem, i bude ponos u studentima. A tu je i prvi univerzitet u Ankaru, osnovan na tom tlu nakon uspostave republike.

Stakleni džin

I sa našeg hotela - staklenog džina od 23 sprata - pruža se pogled na grad, istina, ni odatle mu se ne može sagledati kraj. A i kako i bi kad u prestonici živi preko pet miliona ljudi.

Ode god da krenete širokom metropolom, doćete vas iskreni osmesi domaćina, ljubaznosti i gostoprimstva. A kada čuju da ste iz Srbije, progovore i poneku našu. Vele, čuli su za Šljivovicu i čevapčice.

I ko bi rekao da ću prve večeri u Ankaru slušati koncert španske muzike,

ANKARA

**TURSKA PRESTONICA
KAO NA DLANU PRUŽA
ISTORIJU, UMETNOST I
GURMANLUK U JEDNOM**

Grad koji, prema arheolozima, postoji od kamenog doba danas krasi stakleni oblakoderi, muzeji, koncertne dvorane...

I to u modernoj koncertnoj dvorani smešteno u samom sruu grada. Rekoše nam da ova zgrada, zajedno sa simfonijskim orkestrom, jednim od najstarijih svetskih orkestara osnovan 1826. s profesionalnim kadrom, odavno gosti najveće svetske orkestre i soliste.

I narednog jutra, nakon koncerta, svratismo tu da pogledamo izložbu slika i prve instrumente u Turskoj. Poredani stoje, kao novi - netaknuti. Bubanj, klavir, violine, daire...

Iz ovog modernog dela grada pribacismo se nekoliko vekova kasnije, pa svratismo i do etnografskog muzeja. Zgrada bela, velika, s nje se pruža pogled na jedan deo grada. Ispred crveni tepih. Muzej je izgrađen između 1925. i 1928. a u periodu između 1938. i 1953. tu je bio smešten i sarkofag čuvenog Mustafa Kemala Atatürka. Sve dok nije dovršena građnja

memorijalnog kompleksa Ankarabir. Crvenim tepihom zakoraćismo unutra, a tamo sačuvana turska istorija u malom. Počev od onog dela gde su izloženi turske nošnje, oružje, sablje, puške s dugim, metalnim cevima, slike starih delova grada, unutrašnjost prostora

nih kuća, ali i starinskog posuda. Naravno, tu su i oni najlepši šareni i debeli ćilimi. Podsećaju na naše pirotske.

Istorija

A ono što u Istanbulu bele kula Galata, to je ovde simbol Ankare - Atakula. Moderni toranj, prvi put

A. Moderna koncertna dvorana

Gotovo da nema ulice bez neke znamenitosti o Atatürku, o kome Turci pričaju s najviše poštovanja i divljenja

V. Etnografski muzej

otvoren 1989. godine, a svojom visinom od 125 metara prkosi i onim s vremenom zgradama u centru.

Mauzolej

A gotovo je nemoguće posetiti Ankaru a ne doći do najpoznatijeg kulturnoistorijskog objekta čitavog grada - Ankarabira, mauzoleja Mustafa Kemala Atatürka, oca svih Turaka.

Gotovo da nema ulica u gradu a da se negde ne ugleda neka znamenitost o Atatürku, o kome Turci pričaju s najviše poštovanja i divljenja. Mauzolej je napravljen 1953. u čast osnivača i prvog predsednika moderne turske republike. Prostorni kompleks se sastoji iz centralnog trga, počasne dvorane, u kojoj počiva Atatürk, puta lavova i Parka mira. S mauzoleja na jednom od

RAJ ZA GURMANE

Specijaliteti u svakom restoranu

Gotovo da nema restorana u kome se za bar jedan obrok ne posluži neki od najboljih turskih specijaliteta - kebab, dobra, topia i sočna jagrjetina, dok su kao desert obavezni halva ili sutijasi iz zemljane činije. Obrok zaljete turskim šerbetom.

ankarskih brdača pruža se i pogled na grad, a Ankara je baš za njegove vladavine i proglašena za prestonicu Turske.

Stari duh grada sam osetila dok sam se popela do zamka uzvišenog i na jednom bedraču, do koga se pešači starom kaldrmom. Zidine oko dvorca visoke, kamene.

Na samom ulazu prodavci suvenira, među kojima su obavezne džezve Metaline, duboke, šarene, a iste takve su i šolje za tursku kafu. Zatim marame i opet ćilimi. I na prvom koraku atmosfera me gotovo podseti na one starinske južnjačke krajeve kod nas, a drvene kuće poput onih u starom Nišu ili Vranju. Ispred njih građanke s maramama, uposlene. Unutra se ukrštaju uske kaldrmanske ulice, a sa strane naćikane kuće. Na svakoj oćakčen veliki fenjer i pokoja sakajija cveća. Vrt je u sredini. Prodavci suvenira i ovde nam rekoše da Srbi vole da svrate, ali i da dobro pazare, od magneta, lojila pa do uparenih džezvi sa metalnim poslužavnicima. To je ipak samo za one prave meraklije.

*Putovanje je organizovalo Ministarstvo kulture i turizma Republike Turske

